

L'eix París-Berlín agafa el timó de la crisi del Brexit

Europa entra en una llarg període de provisionalitat, en espera de les eleccions a França i Alemanya l'any vinent | Obama referma el vincle entre els Estats Units, Londres i Brussel·les

David Cameron, entre Angela Merkel i François Hollande, en una imatge d'arxiu | EFE

Les principals potències i centres de decisió internacionals es reubiquen després del cop que ha suposat el Brexit

(<http://www.naciodigital.cat/noticia/111072/cameron/garanteix/voluntat/poble/sera/respectada/ell/pl/egara/octubre>) . La preocupació és evident i no serà fàcil gestionar amb encert els reptes que la decisió del poble britànic suposa. El Regne Unit, un cop més, ha tornat a donar una lliçó de la seva millor escola, la democràcia. Però a les cancelleries i als grans despatxos del poder, els càlculs de la *?realpolitik?* s'imposen.

Aquest es trobaran a Berlín els ministres d'Exteriors dels sis països fundadors del Mercat Comú: Alemanya, França, Itàlia, Bèlgica, Holanda i Luxemburg. Enmig de la tempesta, Berlín crida al reagrupament dels països que van ser el bressol del somni europeu.

Europa: un Brexit és un Brexit

Com ja van fer dies abans del referèndum alguns líders europeus, des de les institucions comunitàries s'ha escenificat que prenen nota de la decisió del poble britànic. Si Jean-Claude Juncker, president de la Comissió, ja va dir que *?sortir vol dir sortir?*, el president del Parlament Europeu, el socialdemòcrata alemany Martin Schulz, va reaccionar de seguida apostant per un procés de sortida ràpid.

Curiosament, Schulz deia això al mateix moment en què un dels capdavanters de la campanya del Brexit, Boris Johnson, deia que no calia anar amb presses? A Brussel·les tenen pressa i temen,

més que cap altra cosa, que es plantegin referèndums en d'altres països, com el que ja ha invocat Marine Le Pen a França.

Però l'eix decisiu, allí on es ara es prendran les grans decisions, torna a ser Berlín-París. Angela Merkel i François Hollande han volgut escenificar que són els dos estats capdavanters de la Unió. Hollande ha reafirmat el paper de França com a membre fundador de la UE. Merkel també ha expressat que el Brexit suposa un punt d'inflexió i ha fet una crida a la unitat.

Dilluns vinent, Hollande es reunirà amb Merkel i amb l'italià Matteo Renzi, abans de la cimera europea de dimarts i dimecres. També aleshores ja se sabran els resultats de les eleccions espanyoles.

Juncker demanava ahir a França i Alemanya que agafin el timó, reprenent aquell lideratge que un dia, Adenauer i De Gaulle, els líders dels països que foren grans enemics històrics, van saber encarnar. Després, l'eix París-Bonn -que Giscard i Schmidt primer, i Mitterrand i Kohl més tard, van continuar- va saber ser el nucli dur d'un projecte que tenia ambició política més enllà del component comercial. Ara, el destí torna a trucar a la porta d'aquest eix, tot demanant inspiració.

Però hi ha una dada fonamental. Amb les eleccions presidencials a França la primavera del 2017, i les eleccions generals a Alemanya uns mesos després, Europa entra en un període de provisionalitat. És difícil que es prenguin grans decisions estratègiques a la UE abans d'aquests comicis en què els lideratges de Merkel i Hollande es posaran en qüestió.

Missatge de tranquil·litat des de Washington

Als EUA, l'Administració Obama havia jugat fort a favor del *Remain*. El mateix president nord-americà va convertir la seva visita recent a Londres en gairebé un acte de suport a Cameron i a l'aposta europea. Va tenir gran significació l'aposta decidida de la Casa Blanca enfront del Brexit, tenint en compte que l'eix Washington-Londres sempre s'ha vist amb desconfiança des d'algunes capitals del continent. Ahir mateix, Obama va reafirmar l'aliança amb Londres, el paper del Regne Unit a l'OTAN i el vincle entre els EUA i la UE. Missatges de tranquil·litat a l'opinió pública i als mercats.

Però la posició de la Casa Blanca -i del gruix de les elits nord-americanes- no és l'única que s'ha expressat des dels Estats Units. El candidat republicà, Donald Trump, de visita a Escòcia, ha expressat la seva alegria pel resultat: ?Els britànics han recuperat el seu país, ha estat increïble?.

Festa al Kremlin?

En les darreres hores s'ha especulat molt sobre com es contemplava la situació des de Moscou. El portaveu del Kremlin va aparèixer ahir per mostrar respecte per la decisió, ?un assumpte intern del Regne Unit? i fer propòsits de preservar una bona relació amb Londres i la UE. Però no és un secret per a ningú que el Brexit, que suposa un afebliment del bloc EUA-Londres-UE beneficia els interessos de Rússia, molt preocupada per la posició dura dels britànics envers la política exterior de Vladimir Putin.

El líder rus no ha entès mai l'aposta de Cameron per una consulta democràtica als seus conciutadans. En tot cas, les relacions entre la UE i Moscou són molt millorables, des de la decisió d'establir sancions econòmiques a Rússia després de la crisi a Ucraïna. Ara, des de Moscou s'observa l'escena amb interès: sense Londres, la relació amb la UE pot ser més pragmàtica.

Maldecap a Pequín

La primera reacció de Pequín al Brexit ha estat l'anunci del Banc Central d'endegar un pla de contingència per respondre als efectes negatius que pugui generar la sortida de la UE.

Les relacions entre el Regne Unit i la Xina passen un bon moment. La visita del líder xinès, Xi Jinping, a Londres l'octubre passat va ser considerada un gir important en les relacions entre tots dos països. El clima entre Londres i Pequín havia passat una etapa de conflicte diplomàtic des que Cameron va rebre el Dalai Lama fa més de tres anys. Però la posició britànica a favor del lliure comerç ha estat beneficiosa per a Xina, que ha pogut reforçar la internacionalització del iuan. A diferència de Rússia, l'absència de Londres en els centres de decisió europeus és vista amb neguit a Pequín.